

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Φίλε Μή Χάνεσαι,

Ἐνθυμείσαι ὅτι πρό τινων μηνῶν περιέγραφον τὴν διανομὴν τῶν σημαίων εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν κατὰ τὴν ἐν Ἠλυσίοις πεδίοις παράταξιν; Τὴν περιγραφὴν μου ἐκείνην, τὸ δημοσιογραφικὸν μεγαθήριον τῆς Ἀγγλίας, ὁ Χρόνος, εἰδέχθη εἰς τὰς στήλας του καὶ ἔκτοτε σὺ ἤρχισες νὰ με φιλοδοξῇς ὡς ἀνταποκριτὴν σου. Μοὶ ἔρριπες γλυκαῖς ματιαῖς ἀντὶ τῶν χρυσῶν λίρων, ἃς ἐκεῖνος μοὶ ἐχορήγει, καὶ ταύτας ὅπισθεν χονδρῶν μυωπικῶν κρυστάλλων. Τέλος μὲ κατάφερες. Ἀπὸ τίνος εἶμαι ἀνταποκριτὴς σου, ἐχηρμάτισα ἀντιβασιλεύς σου καὶ δὲν γνωρίζω τί ἄλλο· ἀλλ' ὅλα ταῦτα οὔτε μίαν χρυσὴν λίραν τοῦ Χρόνου δὲν ἀντισταθμίζουν, ἢν ἐγὼ θὰ ἐπροτίμων καὶ σὺ εὐχαρίστως θὰ μοὶ παρείχες, ἂν τὸ δημόσιον δὲν ἦτο ἀφιλότιμον, προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀναγνώσῃ gratis ἐνῶ λουστραίνει τὰ παπούτσια του.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα ἐγὼ διαμένω πιστὸς εἰς τὴν συντροφίαν τοῦ Μή Χάνεσαι καὶ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ὁ εἰς ἐπιστήμους περιστάσεις ἀνταποκριτὴς σου. Ἐφιλοδοξεῖς πάντοτε μίαν περιγραφὴν ὡς ἐκείνην τῶν Ἠλυσίων πεδίων, ἐγὼ δὲ δὲν ἠνθόουν ἀφ' ἐτέρου νὰ παραλείψω τὸ καθήκον μου καὶ ἰδοὺ διατὶ με συνήντησες ἐποχούμενον προχθὲς εἰς τὸ Πολύγωνον, ἐποχούμενον, διότι οὕτω ἀπέφυγα τὸν κίνδυνον νὰ εἶμαι τὸ δεύτερον θῦμα τοῦ ὀρμητικοῦ ἵππου τοῦ κ. Ὀφμυαν. Ἐνῶ δὲ ἐγὼ ἀνταποκριτὴς ξεπεσμένος ἀπὸ τοῦ Χρόνου εἰς τὸ Μή Χάνεσαι ἤμην ἐποχούμενος, ὁ κ. Τρικούπης ὑποσύρων τὸν πόδα, περιεπάτει πεζῇ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ὀγκώδους ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

Εἶδον λοιπὸν τὸν νεαρὸν ἡμῶν στρατὸν, ὡς ἤθελε γράψῃ ὁ κ. Φιλῆμων, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι τοῦ Πολυγώνου λόφου εἰς διπλὴν γραμμὴν μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς πλατείας ἐξικνούμενον.

Πρῶτον τὴν μουσικὴν, εἶτα τὴν χωροφυλακὴν, κατόπιν τοὺς σκαπανεῖς, ἔπειτα τὸ πεζικόν, τελευταῖον τὸ πυροβολικόν καὶ παραπλευρῶς μίαν ἑλλην ἱππικὴν καὶ εὐαριθμούς ἐφιππούς χωροφύλακας. Ὅλη αὕτη ἡ παράταξις ἀνθρώπων πρὸ μηνὸς μόλις καταταχθέντων μοὶ ἐφάνη ἐντελῶς μόσικη δεικνύουσα μὲν τὸ ἀρειμάνειον τῶν στρατιωτῶν καὶ τὸ πρόθυμον τῶν νέων, ἀλλὰ δεικνύουσα ἐπίσης καὶ τὴν μπισικιάδα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν μονομανοῦς διὰ παρελάσεις.

Καὶ εἶδον τὸν ἄνδρα αὐτὸν ὅστις διέταξε τὴν ἄσκοπον ταύτην τῶν σωμάτων παράταξιν, κυρτὸν ἐπὶ τοῦ ἵππου του παρελαύνοντα μεθ' ὅλου του τοῦ ἐπιτελείου, ἀναμέσον τῶν στοίχων τῶν στρατιωτῶν καὶ διατάσσοντα ἐν τοιαύτῃ ὀχλοδοῇ τοῦ παρισταμένου ἀπείρου πλήθους, τὴν ἐκτέλεσιν γυμνασίων εἰωνῶν χειρισμῶν τοῦ ὅπλου· ἐν ὀχλοδοῇ καὶ ἦν ἀδύνατον ἦτο ν' ἀκουσθῶσι τὰ προτάγματα, εἶδον αὐτὸν ἐπιμένοντα εἰς τοῦτο μέχρις οὗ ἤκουσεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἀρειμανεῖου στρατιώτου κ. Γ. Μαυρομιχάλη τὸ ἀδύνατον κ. ὑπουργέ, ἀδύνατον.

Καὶ ἀληθῶς ἦτον ἀδύνατον ν' ἀκουσθῇ τὸ πρόσταγμα τοῦ διοικητοῦ. Ἦτο τόσοσ κόσμος, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ὁ ἀπέναντι λόφος εἶχε καλυφθῇ ὑπὸ πολυχρῶμων ῥακῶν τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀπλωμένα ἐκεῖ διὰ νὰ στεγνώσουν. Καὶ ὅμως ἦσαν φουστανελοφόροι μετὰ φραγγοφορεμένων καὶ φεσοῦδες μετὰ κομψῶν κυριῶν καὶ βρακάδες μετὰ χωρικῶν καὶ ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων θεώμενα τὴν παράταξιν.

Ὅταν ἐπέστρεψα ἤμην κάτασπρος—ἐξ ἀντιθέτου πρὸς

τὴν φίλην μου ἥτις ἦτο ἑστὰ κατὰμαυρα—χάρις εἰς τὸν Σοῦτζον. Καὶ εἶδον τὸν Τρικούπην ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας Πετσάλη θεώμενον τὸν ἐπιστρέφοντα στρατὸν.

Δὲν γνωρίζω ἂν ἐτηλεγραφήθη ἡ τιμὴ αὕτη εἰς τὸν ἀπὸντα οἰκοδεσπότην. Ἄν τοῦναντίον, φροντίσατε. Σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγὼ ὅτι θὰ πληρώσῃ τὰ ἐξοδα. Τὴν ἐγγυήσιν μου δὲν πιστεύω νὰ τὴν φοβεῖσθε. Ὅσον διὰ τὴν ἐκείνου τὴν ἐννοῶ.

Blowitz.

ΦΘΙΝΟΠΛΩΡΟΝ.

I.

Βρέχει βροδιά. Τὸν οὐρανὸν ὁ κεραυνὸς δὲν στέφει·
Οὔτε βρονταί, οὔτ' ἀστραπαί, οὔτε ῥιπὴ ἀνέμου·
Τὰς θέσεις των ἀσάλευτα κατέχουσι τὰ νέφη·
Τί ἔχεις καὶ μελαγχολᾷς τόσον στυγνῶς, Θεέ μου !

Βλέπω ὀπίσω τοῦ μικροῦ ἐκείνου παραθύρου
Ἄφροντι ζεύγος ἐραστῶν. Τοὺς βλέπω καὶ δακρύω
Νὰ μειδιῶσι εὐτυχεῖς πρὸ τοῦ στυγνοῦ ἀπείρου.
Πτωχῇ θυρί μου, μὴ καὶ σὺ δὲν εἶσαι διὰ δύο ;

II.

Μελαγχολῶ καὶ σκέπτομαι τοὺς ταλαιπώρους, ὅσοι
Πρῶτον καὶ μόνον χαίρουσιν, ὁπότεν τελευτῶσι.

Ὁ Φοῖβος δῦει. Τὴν αὐγὴν πρὶν ἔτι ἀνατεῖλῃ
Κατέδυσεν ἀποσβεσθεῖς εἰς νεφελῶν σωρείας.
Τώρα ἐσχίσθη ποῦ καὶ ποῦ ὁ πέπλος τῆς σκοτίας
Κ' ὑπεμεδίασαν μικρὸν τοῦ Οὐρανοῦ τὰ χεῖλη.

Μελαγχολῶ καὶ σκέπτομαι τοὺς ταλαιπώρους, ὅσοι
Πρῶτον καὶ μόνον χαίρουσιν, ὁπότεν τελευτῶσι.

Νίκος.

ΑΚΡΑ ΑΩΤΑ.

Τῆς ἀφηρημάδας :

Νὰ πηγαίνης εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Λεοντίδου ὅστις
πωλεῖ γραμματόσημα καὶ νὰ ζητῇς γράμματά σου, ὅπως
τὸ κάμνει τακτικώτατα σχεδὸν ὁ κάλλιστος ζωγράφος κ.
Π. . . .

Τοῦ φιλογαλλισμοῦ :

Νὰ περνᾷ καθ' ὁδὸν κοπάδι γάλων καὶ σὺ ἐκ τοῦ Μπαλ-
κονίου σου νὰ τραγουδᾷς τὴν Μασσαλιώτιδα, ὡς τὸ ἔκαμιν
προχθὲς ὁ De Cock μας ἐπὶ μπαλκονίου, ἐξ οὗ ἐπεθεώρει
τὸν στρατὸν διὰ τοῦ monocle αὐτῆς ἡ Βασίλισσα τοῦ . . .
ἡ Βασίλισσα ἐπὶ τέλους.